

Per què m'ho fa, senyor editor?

Ricard Biel

Ja l'hi vaig dir en una ocasió. Sóc antihumanista. Penso que la humanitat no té remei ni hi ha cap esperança que n'hi hagi. L'estupidesa regeix el món i l'únic que pots fer és amagar-te dels homes tot el que puguis malgrat admetre que els necessites. “Només pots suïcidar-te, perquè si acceptes viure entre ells l'acceptació et converteix en igual de merdós que ells, i aleshores per honestetat t'has de passar la vida maleint-te” (Cioran dixit). I ja deia Charles Bukowski que els dos millors invents de l'home són el llit -per aïllar-te-, i la bomba atòmica -per desaparèixer. I jo dic *cha-peau*.

Aleshores vam parlar del Nadal. Em va demanar si m'agradava el Nadal i li vaig respondre que m'entusiasma perquè menjo torrons, i mentre menjo m'entusiasmo i no penso, em converteixo en un animal i sóc molt feliç, tant com ho demostren ser ells, als quals tant envejo per la seva cretina felicitat. I li vaig dir que m'agrada el Nadal, de fet l'hivern sencer, perquè es fa fosc aviat i jo sóc molt fosc, encara que no sé del cert si em ve de naixement o li vaig agafar el gust de més gran. I en aquest cas, tampoc sé si m'agrada la foscor en ella mateixa o només perquè passo desapercbut entre la gent i ells em passen desapercbuts a mi i és una manera de sentir-me més sol, cosa que m'amarga però que tot i així em fa sentir molt millor que la companyia dels cretins feliços que ja he dit que tant envejo.

I després m'ho va tornar a dir. Sempre que em veu em diu el mateix. L'editor d'aquesta revista no pot entendre per què no escric en altres mitjans. En canvi, jo no puc entendre com és possible que un home tan sagaç i bregat en aquest món professional com ell no en té sobradament la resposta. Per això més aviat penso que les seves paraules són de fet un lament expressat en veu alta en forma de pregunta retòrica. Sigui com sigui, per damunt de tot cal reconèixer la bona fe i generositat de la seva insistència, que demostra no pretendre segrestar o, si ho voleu, tenir l'exclusiva de cap dels seus col·laboradors, i per tant només pot tenir noble voluntat de projecció de la feina d'un servidor.

El comentari “no t'hauries de limitar a escriure a Benzina” me'l sé de memòria, i ja no

El que preval en el món cultural català són les enveges i capelletes endogàmiques hipòcrites, amants de la punyalada per l'esquena. Molt per sobre del possible talent, aquí mana la llei de la mediocritat més mesquina i miserable

sé com dir-li que: 1) Per començar, ¿hi ha de fet gaires més revistes culturals d'aquest nivell en aquest país? 2) De les comptades que hi ha, ¿n'hi ha gaires que, a més, dignifiquin el periodisme cultural, és a dir, si més no, intentin pagar, i ja no dic decentment, per la feina feta, i per tant no considerin amb desvergonyida normalitat aquesta professió una activitat de voluntariat, cosa que no passa en cap país civilitzat del món? 3) ¿Hi ha cap altra revista en aquest país en què escriure sobre cultura i que em permeti fer-ho trepitjant ulls de poll a tort i a dret? 4) En el remot supòsit que sí, que hi hagués algun mitjà en què jo tingués cabuda gràcies -o a pesar- només del que dic i de com ho dic, no sap de sobres l'apreciat editor en quin país vivim? No sap que el que preval en el món cultural català són les enveges i capelletes endogàmiques hipòcrites, amants de la punyalada per l'esquena? No sap que, molt per sobre del possible talent, aquí mana la llei de la mediocritat més mesquina i miserable? Sense anar més lluny, ¿tant li costa preguntar-se per quina raó escric a Benzina des de fa només uns mesos, després de dos anys d'haver-hi enviat material sense rebre ni mitja resposta en cap sentit? Ell sap perfectament per què i, amb el que acabo d'exposar, el lector ho haurà endevinat de seguida.

En fi, per dir-ho clar i ras, ¿no s'adona, senyor editor, que jo no em limito a Benzina, sinó que m'hi limiten? No veu clar que, en el supòsit que no s'equivoqui en la massa generosa consideració professional que li mereixo, com més cregui que faig bé la feina, més se'm tanclaran les portes?

Com apuntava, prou sé que tot això tan trist no se li escapa a l'editor, i prova definitiva és la seva ferma aposta per aquesta revista valenta com a alternativa a l'oficialitat, sempre políticament correcta marejant la perdiu, fent veure que crida però sense fer ni pessigolles. I és que es tracta que les coses segueixin exactament com estan, o sigui ben fotudes per al poble català babau que compra el producte als seus manaires, i fantàstic per a aquests, que s'amorren a la menjadora com voltors afamats, tot fent al capdavant el joc al poder espanyol a còpia de garrar del sexe dels àngels.

Per tot això, senyor editor de Benzina, des d'aquí li agrairia que no em tornés a fer mai més el comentari de per què no em prodigo en altres mitjans, si més no llevat que sigui vostè qui amb els seus possibles contactes m'aconsegueixi una col·laboració, cosa que dubto i que, en el cas miraculós que es produeixi amb algun despistat, cregui'm que no duraré ni de Nadal a Sant Esteve, que és quan em menjo els torrons que tant m'agraden.